اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دي کتاب سره ډیره خواري کړی ده او په ډیر عاجزانه طور ئي تاسو ته دَ مطالعې په غرض ډالۍ کوی د دي کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې ډیر سخت منع دی

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

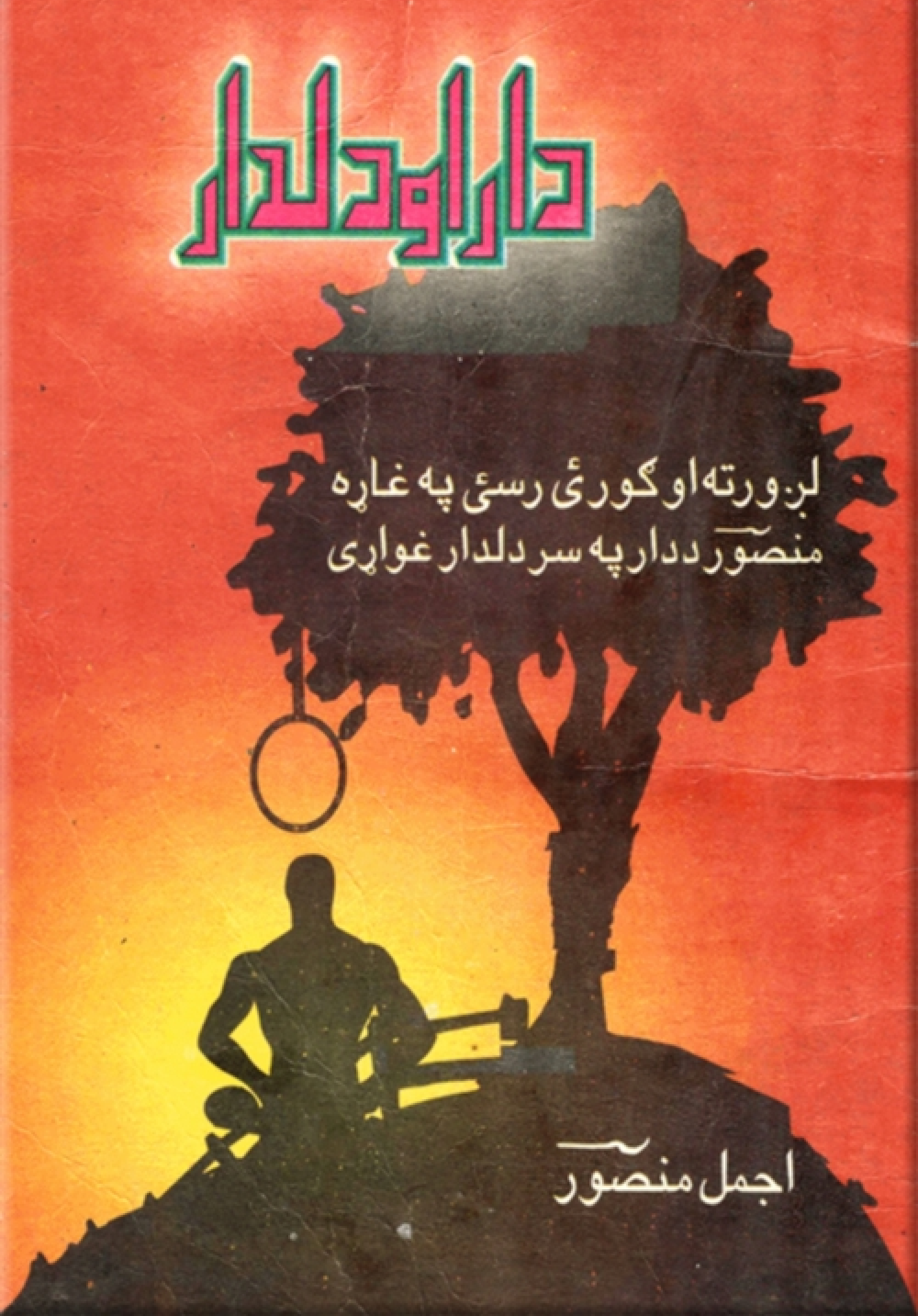

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

دکتاب نوم	دار او دلدار
دیکوال نوم	اجمل منصور
کتابت	محمد رسول پښتو اکېډمي
سرپاڼه	ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) دګو سهره
شمېر	پنځه سوه
دچاپ کال	نولس سوه اته نوي
قیمت	۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو تورو (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر،
جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس
هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یاریوسفزي.
د هاغه ښاغلي دي چې زه ئې د دې کتاب چاپ کولو ته رو پاروللم زما حوصله
ئې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یاریوسفزي

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سر پاڼه
ئې هم جوړه کړې ده د دې ښاغلو ماسره په دې کتاب کښې هم مرسته
کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په
دې کتاب څو کو بنې لیکلې دي - زه د دې پوره ته ذکرشوو ملګرو او مشرانو
سره د سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)
د ټولو غړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصله ئې او چته کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور۔ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوکه د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ۔ په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قد غنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي ۔

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے۔ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ئې ښځي انصاف کړے دے۔ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ۔ لکه چې هغه ورته ښځي د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي ۔

منصوره څه خو په دار او ختي
چې د آشنا راز دې څرګ وله یو پړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده ۔ زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې د ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په داسې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري ـ حالانکې د اجمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو وښش احساس رسا نظر او پښتون شعور لري ـ زه ددهٔ شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په داسې عمر کښې داسې آمد ته نور څهٔ و نُبلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغهٔ شاعرۍ ته دعا نهٔ کوم د هغهٔ ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو دا بر څهٔ به روښیکي ـ

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجده وته مولېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونکښې به غیرت، مینه او توان راولې
د رقیب خپلو په محلت کښې به خزان راولې

په ژبه کوننګ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ماځیګر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دمیني په محفل کیني چي داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښي شامل شوم

داپي مخي اول ماته په ولاړه وو
نن يې زهٔ در کښي ولاړيمه سائل شوم

ستا دميني نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چي دنيا سره واصل شوم

اوس دجانانه کيله اوکړمه جانانه
زهٔ دخپل ارمان په خپله چي قاتل شوم

دمنصور په يارانې دې يقين اوشو
ددين په وخت دې جانانه را نازل شوم

۳-۱-۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله چې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړ پدمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درته کوؤ مه
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
او ستاسو نظریه کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل دېر مې پهٔ مېکده کښې
چې پهٔ لمن ئې موڅوک نهٔ کښېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

پهٔ دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې رو چوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما پهٔ خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي و بُل داته چې د نشه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصورهٔ
په ځان د روغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکهٔ خوله کښېنوه يوځل په شونډو

رشيد[1] په مځ مجروح[2] په سترګو ليکي
هيڅ اونهٔ ليکهٔ تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب راوخلي
کله چې راشي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار سولې
مانه دې پاتې شيشه محل په شونډو
پرون يې ماته وسپل څښل ګناه ده
نن يې شراب څښله بې بدل په شونډو
غونې زړګ شي په ما ورېبنم
اجمل چې خوله بدم د اجمل په شونډو

ماموڼ رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
کهٔ کوږ کړان دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطي نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لښتون کښې مې خيالات خوارهٔ وارهٔ شول
روګ که لږ شان کم وو نو اوس زيات خوارهٔ وارهٔ شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که دغه تضادات خوارهٔ وارهٔ شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګے بېله شي
ملګري چې مې ټول په امارات خوارهٔ وارهٔ شول
ما وې يار ته به يم، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خوارهٔ وارهٔ شول
ما بڼ مې اباسين ته په سګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خوارهٔ وارهٔ شول

جانان به ئې هم اودې هم بې وا ئې په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دې ابيات خوارهٔ وارهٔ شول

پښته ۲۴-۳-۹۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس نه چې او غورځېږي
زاهد د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړګی څه لېونی غونډې دی
يار سره هم په قيل و قال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونی به په پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مئين دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصور د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفي لوُ يول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دانه چې ارمان اووژني فنکار شي
د ا نخوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې د هر چا پزده نهٔ دي
بلا زړونه د رډول هم فنکاري ده
يا رب ګاه خندا کښې ووئيل منصور ه
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر پيا تې شو
هغه منګې هغه کودر پيا تې شو

خنګه منزل ته زه ور ورسېږم
چې نيمه لاره کښې د سبر پيا تې شو
آخر پښتون يم ميلمه ځنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پيا تې شو
اشنا زما د سره کوزنه کړلو
د عشق بېټې مې په سر پيا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې خادر پيا تې شو

پيا ګل منصور په جانان هر څه بائله
تش د لفظونو جادوګر پيا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د را تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوره روس په ګټو اولې
روس دې د ذرهٔ نه دوتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مه وایا
چې شه بې وفا سند ري مه وایا

يو ځل مې د زړه نه او با سلې دي
بیا ته د اشنا سند ري مه وایا

دا مي سرمایه ده دي ستړي ژوند
څه وایې چې دا سند ري مه وایه

غلی شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مه وایا

ځکه مې ماته به ژړ به چاړې د نه ده
یادوې چې زما سند ري مه وایا

نن ګل محي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما برېتو سره رو نغښتلو
ستا مینګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېښه خُله کېښودله
سُور اننګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یاد مې لا ګُل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصّور د ځانه خوب ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې دا غیارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبهٔ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

"گُل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پېغلې ګل يې
مانه ور کېدے نه شې
ته د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژونډون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

څوند دې زړګوټو کوي
څوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو څوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اورېل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نهٔ کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکېدے نهٔ شې
ستهٔ د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچي مي په ښه نه راځي
نوم يې په خله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ما ته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ ه تل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
ياره که هر څه ووے
ما له غصه نه راځي
پښني به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نه وینم سوزېږم
زه تر کومې به سوزېږم زه تر څو به ویلې کېږم

زه د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه
که ساه اخلمه قتلېږم، که ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسين جنت"

نن بې هر يو چوپال سوزي
نن بې هر نجې ژړېږي
هره پېغله بې سر توره
د سر تاج په کټ غورځېږي

د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نهٔ وه
هغه پېغله سر توربږي

پښتو ن ورک پښتون تالا شهٔ
د نجيب سنگر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما گُل د وطن شو خاورې

گولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سېد کېږي

خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته

نهٔ زما پېغلې گډېږي

رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځای تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښې

دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو موږ دواړه
حسینو په درد من زړه دردولي یو موږ دواړه

څه چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلې
د څه چا په خفګان تل ژړېدلي یو موږ دواړه

رېبار روما د یار د کور څنه پرېښودې نه ده
رقیب که د جانان چم کښې کنځلي یو موږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
کنځل مه کړه یو بل ته نازولي یو موږ دواړه

تش نوم مو یو شان نه دے په کردار کښې هم یو شان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
چې که ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم والوتلې
څنګه په چل چلکنې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼې

وه د کلام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم که ته وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لاړ بانسې قدم نا خلم
څنګه ته لاځهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه کوکله شوے يُ
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وشبل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړې وان چې چم ته دا غلے
چا وشبل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وشبل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څو مره سزل دے
ستا بنا ئست څو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق څو د غربت په ژړنده دل دے
ز لمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غو بنتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرمخ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړنه نه شول
د پخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ته لوته یوشان ته ول راته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوس به پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او سنه پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پانې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګړواتې سیرې پښې اسلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بدحال یمه

اوکړه ما منصور باندې زښت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورته وېښ دي!
د جانان وېښته سپینېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندا ورته وو یم
نوې کال دې مبارک شه

د ګوزنه ماشو مانې
د بچي وسه د خوارانې
چې دود په سې ژړېږي
چې يې خوله نه راټولېږي
زه به خندا ورته وو یم
نوې کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زرې کړي
په مخ اوښکې يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي
زه به خندا ورته وو یم
نوې کال دې مبارک شه

دا نرۍ نرۍ چاچۍ ئې
دا وړې وړې پاڅۍ ئې
د يخنۍ نه چې رپېږي
په جامو کښې نۀ پټېږي

زۀ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لويه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي

زۀ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي

زۀ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نۀ چلېږي
چې په يار پسې دردېږي

زۀ به څنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مهٔ خوږېږه
غېږ کښې د لښې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درځ طبیب نهٔ شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته ووېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووېل!
مُلا د خوارې عقیدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړه کې وینې به اونولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا دروځې!
تورې د سترګو مې سپینې شي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپږه غونډ په ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کوهسار کښې

کهٔ زمونږ کلي کښې دا سې محل نشته
چا سپیا کې دي تیلي ستاسو ښار کښې

ما ته یودي لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټ تا یه او لیکم رنګین غوندې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا یه ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی و تل
راشه رو ښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو مانو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربابادچي راله ستا دراتلو زېرې راکړو
لا یم تر او سه په انتظار باندې راجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ ننګرهار ۹۳-۸-۱۹ سحر مال خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوځ به د رقیب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سوري سوري د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تهٔ تهٔ، تهٔ قو کښې یې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که رو دهٔ چرې ته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ یې اجمله
ته اجمل به هله شې چې سم اجمل شې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقئ کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنگے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کېږي یارانو
چې ا نښتے په جنجال یمه د ترکو

بچې په مخ ئې د وېښتو خطونه راشي
د یر خنده په د غې حال یمه د ترکو

داچې مارجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
ځملتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غواړي لاله خونې چې مړ و لښې اوسېدل
نور نه کېږي زمانه اباد وکښې اوسېدل

پروا مه کړه زړګیه که د سختو پتا راغله
حسرت مې دی دیدار تور و کڅي کې چې اوسېدل
روکښې په ملاجانه نور دې نه زوروړ وعظونه
دیار سره کوم به مېکده وکښې وسېدل
لږ ترس په ما وکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غېرت وائي ملګرو
حُم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پوهه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټي اوسېدل

یادګېرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه : اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرو مو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو -
نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر په لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلے يار مې تل تېر باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زيړ وي ښېښې مې رېږي په بد حال يم
ستا په وړاندې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل واوري زما نامه وا نغلي
لپو نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتویٰ کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چې نوی کښېږدې د ښکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
خو یارخوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم د یوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
روږد شنځ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې دا نهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړه زما څېګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زه خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څه شوې
په هغې لوېه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به څه ځائے کښې دا چغې آودم
اخ د لفظونو جادوګره څه شوې
ښشته دے پېغلې نه منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړې
وائي منصور چې ستمګره څه شوې

میاشتنی ریکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پاللې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سوبن څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادئ
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مئین سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څۀ اوکړې صبرولے مې ترې نۀ شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څۀ اووېم جانانه
نۀ مړو کښې حساب یم نۀ ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په نره مزدوري کوُم
ګُل چې او سپږو له کورګے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه او شیند ې
ځوک چې په ځېل ګلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره او پالم
هر ماښام چې خوله کښې انګے غواړي
سل ځله مې او باسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

ژوند یې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصور ته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په يارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ايمانونو لمبې واخستلې

خان ته په کمه خله ماليار وايي زه بوټې نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خيل محل خپلې ماڼۍ کښې ځنگ خوشحاله وسې
زمونږ د خوارو گريوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هيڅ نه کړي اثر د نيا ربې درده خلقه
زم کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په ليدو خو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ماخته روژنه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وي قيصې د درخانۍ به کوي
کوليه پرتې دي تنورونو لمبې واخستلې

عجيبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زه به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پیاسه پیاګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې زخمي ئې درته اوستايم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوږي د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چېل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګوره له مانه لرې نهٔ شي
زړګې مې خوښوي ستاسو پشانې قاتلانې

اثر پرېښه ګلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسي وائي
د دې نه سپو انشته سزا ګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګے مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږۀ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شا به دم درود روښا یه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو څۀ و زړګے بل څۀ وائي
زړګے قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چي په خپل کورکښي اختیار غواړي

لېږ ورته او ګوري رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چېرته کښې وې
ما دخپل درد سندرګولې ګله چېرته کینې وې

ستا په سروایه ما دکوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چېرته کښې وې
تیسکه بنګړي پانزیب مې وا چول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چېرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چېرته کښې وې
زه لټونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوځه کښې شلولې ګله چېرته کښې وې

منصوره پرېښه ده دیوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماڼې خاورې امبارولې ګله چېرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دي درځي خواله غټې سرې دے
خوار زړګیه جوړې ستا خو بس شوے دے"دے"

د جانان مخ ګلستان برېتې ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې یو یو اننګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرځندے دے

څه که عمر ئې اویا کلونه تېر شه
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او خوا ته مي کښېني
د منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارۍ مې پرېږدئ
ما ته د جام او د مېنا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سرې خوږې مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګه دے که تور دے او که سپین دے
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے نو ګل چین دے
څه پرون نو باران لاړو وه کنډې کړې
اے ربباره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنۀ را وځي
کۀ د رقیبو د پېغوره بهرنۀ را وځي!

ستا آواز پېژني پېښې د ملنګۍ مۀ کوره
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنۀ را وځي
د ښار ماښام د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنۀ را وځي
زما مثال لکه د مرګي دے دیار مینه کښي
سرے په خپله د خپل کوره بهرنۀ را وځي
دا یو ویشتمه صدي ده کۀ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنۀ را وځي

ساقي ویل چې دا منصور راته پاګل ښکارېږي
په رضا څۀ کوي په زوره بهرنۀ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روې بانې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
قوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تا که د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما څو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه څو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لوړ

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په مخ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

اے روبړې اے نازنينې!
اے سمن اے ګل رنګينې
تهٔ په خپله ئې ښکه پېښه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار ئې
د انور د بدن وينې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا سره ګډېږي
اے ستمن د هر چا زړه کښې

بس دا يو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې را وسېدے

ته يو ګل يوه غوټۍ يې

يو حسينه لوښکۍ يې

د حسينو نه حسينه

د رنګ کلي شهزادګۍ يې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجيبه ښاپېرۍ يې

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې را وسېدے

اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصوير د مينې جوړ که

اے د مينې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رونړې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې را وسېدے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښوابږه ښوابږه مې د قیصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښبارډې خلق

تا چې مې ریښې ریښې ګریوان کنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ماسره په څنګ کښې اوډېږې
یم حیران په څه اخلي لمبې خلق
یو رقیب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدایا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابږه دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به او ګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر یو کس به ستا د ظلم مخ نیوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګیه تا ربښتیاوې زهٔ پیاګل وم
بې دسُرکه نهٔ سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه او کړو
چا چې کړې زمونږ په وینو باندې سرې خُلې
زهٔ د لادو بادو پرېوتم زړهٔ مست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او وږې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وایم
کاش چې ښکل یې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سټکوي مې خوږ لے د دړشل د پاسه
ساته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سر دے کوم څه کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیاکې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږ وه
زه به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
ته په شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پېتي ته بوځمه ګیا به اوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
ته به شپېلۍ غږ وې زه به دې ستا ټپو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوٙمه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې دا سې و وې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله بښکره کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ و ښلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل دې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ سره مې ځان او نغاړلو
بښې یرغنړو پله دوانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوي د ښکلي اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژندګی څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان روباسللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنـګې مې به مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفالاره ګېنې پياتې شوې

اوس به د ملا د خوانه پاسمه
بيا د محبت سندرې زياتې شوې

ما چې پيکېنې خاورې په سرنوستې وې
ستن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نه به ګلا کېږ لو څو مجبوره شو
اوبنـګې چې اشناته نتواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقيب د چم
څکه يې حوصلې د زړه ميراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ گنهگار یم ما گناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهم
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دُعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زموږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار يې خېژوي او کنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

زړګے مې نۀ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څۀ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نۀ شومه
ماته شو پاتې هغه شور هغه مستے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د یاره درسې ووایه چې
بغیر له ستا نه ایسار ېنې نه سېړے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندې ستا په کوڅه کښې ګرځم
زما نه نۀ دے پاتې هیڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې اخېرے ماښیګرے کلي کښې

زما یقین دے څکه نۀ دا ځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لیونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څنګه پوهوم نهٔ پوهېږي
د ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم رو څښه چې نشه شي
ساقي جانه ملاجان به مې پاګل کړي

ځهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
ځهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلب ګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلب ګار یم

زهٔ په ځوانۍ د ل کړم د وخت زرندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلب ګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد یږي
ستا د مینې د جنګونو طلب ګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے يو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلب ګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ايرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلب ګار یم
ما رو تا چې پسکښې يو وو که هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلب ګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلب ګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ته او ګور مه
زما درد ونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
نکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې او ځښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې او ځښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانه بناځي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به ځه اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې ځلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وی خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي دې د سپينې مينې تور وانخلي
زړه به مې ستا په زړه کښې کور وانخلي
پام کوه سترګو له زور مه ورکوه
د زړه دنيا مې چرته زور وانخلي
دده په مړ وجود به څه تېرېږي
چي يې قدم په څوا د ګور وانخلي
د لستې به ښنګ غريب په خپله موړ شي
چا نه روږدې چي قرض يې دور وانخلي
د نوي دور ښکلي به خپل دي کړي څو
ستا په سر هيچرې به تور وانخلي
بيا څو منصور نه دے دروغ به وائي
ګل نه چي بيا مې څله په زور وانخلي

په کومه څله به ځان ته وائي منصور
چي ستا په مينه کښې پيغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غښ نهٔ کړي یا کښنه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیښنه ده

یو مابڼ ته ختې نهٔ شي
بل دې یو یو سپر پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائې وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغېر د ياره چې په ما بانديې د ځانه ګران دے
رقيب نهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سرے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو بربنډو سره اونهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګټله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمايه ننوم شرمیږي زهٔ خوستايه ننوم بې نام يم
دا سې هيربه دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام يم

زما ځان کښې د زړهٔ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کيږي ورته ناست په احترام يم

ساقي نيست دې راته خراب دے که ورو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په يو څاڅکي ساقي هاغسې په جام يم

ستا د مينې پرمخ تګ دے په مزه سره روان يم
هر قدم ته کړې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام يم

نهٔ منصور خفه کومه نهٔ جانان نه صبر بے شم
سحر تا ته په سجده يم دا شناچم کښې مابنام يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لاتر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لاتر اوسه

ځواني ختمه پټ پټهو نهې ختم نهٔ شو
زما یار مانه پستېږي لاتر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لاتر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لاتر اوسه

یم حیران چې منصور روغ دے که پاګل دے
چې وفا پسې ژړېږي لاتر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېدچې دچا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونهٔ رسي
رووایه ماله به خوب څنګه راشي
سرچې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېدو رشنازما غزل چې
ستا دې خپلې کنځل ته ونهٔ رسي

مره به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لبونې اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به نخپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رښتې را سره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلي غواړې
لېونیه ما به زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وسیل شابے دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژنې
ښه په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تونې کړو

تانه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دوا ړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته دریاد شومه

یاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے ، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

انالحق

يو وېشتمه که ئې که هم انالحق ووې
په قسم چې به ئې چېته خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې چېته خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نه کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغیږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړه محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورینه شوله
زما د وینې رنګ ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د توري شرنګ مني اوکنه
چې راګوزارشوم یارخنداکښي ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
بې پښتو کس مولارکښي څنګ پرېښوږ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار کي
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زارم
ستا د وګړو سپينو زړونو زارم
ستا د زلمو د همتونو نه زارم

له تا لوګي له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زهٔ ستا په خاوره زېږېدلې يمه
زهٔ ستا په خاوره لوبېدلې يمه
ستا په نوم هرچا پېژندلې يمه
تا په قدم قدم کتلې يمه

وطنه
موږ يو په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زهٔ ستا صحرا په لندن نهٔ ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نهٔ ورکوم
زهٔ ستا کوڅه په ګلشن نهٔ ورکوم
ښېښې د بل په وطن نهٔ ورکوم

رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم څپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځاے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مبا ستوه یم
په تا بانګلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې یا وینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله بانډې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نه کړو د یار زړه کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره ډېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائسته د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه بانډې پوهېږي
بېلے دے پېتے په خپل وېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنئ
خو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځاي وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اونهٔ لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اونهٔ لید و!

د یار د هجر په دیوه باندې مې ځان اوسپړهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اونهٔ لید و
ماته د ژوند د بنګلا خهٔ پته ده خهٔ ته وایې
ما زندان تورو تیږو کښې سحر اونهٔ لید و
په سپین رخسار باندې يې زلفې لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په انګو کښې سحر اونهٔ لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تارتار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اونهٔ لید و
مونږه تېر کړې د ژوندون په هر ډګر رونځورې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر اونهٔ لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ېچې کله مړ شمه زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږ و سلګو
چرته هغه اونهٔ سوي
ېچې مې په زړهٔ کښې روسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تـلي په اوښ به يې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پرخو شحالېږ مه
زهٔ د خو شحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځېږم مه
ځکه کښې به جنجيان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهيلۍ به ورسره وي تنګ په تنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

واۍ د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږه مه
روس به د پر عالم راشي غلی شه ژړېږه مه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library